

IARNA

LEI-5.

UNIVERSUL
COPILOR

No.

49.

PASCAL

CRIVĂȚUL

*Iarna vine și cu dânsa crivățul cumplit, turbat,
Săniuta mai mângâie pe copilul înghețat*

MIERCURI 28 NOEMBRIE
NUMARUL 5 LEI
IN STRAINATATE
:: D U B L U ::

U N I V E R S U L
C O P I I L O R
REVISTA SAPTAMANALA
REDACTIA SI ADMINISTRATIA: BREZOIANU 9-11, - BUCURESTI

PREȚUL ABONAMENTULUI
PE UN AN 200 LEI
PE ȘASE LUNI
:: 1 0 0 L E I ::

DIN CUSURURILE COPILOR

LĂCOMIA

de **Teocast.**

Pentru o cutiuță cu bomboane, Margareta ar fi în stare să-și dea păpușa ei cea nouă, frumoasa păpușă, care zice „mamă” când e apăsată cu degetul de butonul dela piept.

Pentru o gogoășe, ea ar da cele șase farfuriore de porțelan din vesela sa și păhăruțele de cristal, nu mai mari decât degetarele de cusut, chiar și crăticioarele și cofetierele de aluminiu.

Pentru o prăjitură, ar părăsi albumul cu poze, în care se văd înfățișate întâmplări din viața „Fetiței cu scufița roșie” sau a „Cenușeresei”.

Pentru orice nimicuri, pentru orice dulciuri, ce n'ar da Margareta?

Ar da tot: jucării, păpuși, cărți, poze și s'ar lipsi chiar și de lâna de brodat, de undrelele, de ață, de tot.

Ieri i se servi la mäsă o cremă. Margareta mănca cu poftă nespuse și o găsi atât de bună, atât de gusloasă, că la urmă, pentru a nu mai lăsa nici un pic din ea, se apucă să treacă și cu limba peste fundul vasului. Îi este iertat unei pisici să lingă farfuriile, nu însă unei fetițe!

Cum se chiamă acest mare cusur?

Vă voi spune: poartă un nume destul de urt, se chiamă lăcomie.

Margareta e veșnic bolnavă: odată are dureri de stomac, altădată o doare capul și tot așa ducând-o, cu lăcomia ei a prăpădit cel dintâi bun din ea: „sănătatea”.

Din *Les petites filles*
Hachette.

Pescărelul și Corbul

Intr'o frumoasă dimineață, un pescărel plutea pe deasupra unui lac.

În acelaș timp, un corb, doritor de câștig și hoțoman — pasăre de pradă și de nenorociri — se plimba cu gândul să găsească și el vreo plească.

Deodată, pescărelul se repezi - dela înălțimea la care sbura — asupra unui peștișor, care se sbenguia deasupra lacului.

Îl prinse numaidecât și sbură cu el în văzduh, pentru a-l mânca.

Corbul, voind să facă tot astfel, coboară către apă și, foarte mulțumit, zărește un peștișor mort pe deasupra.

Fără nici o zăbavă, se agață de această mortăciune și pe urmă, c'o lovitură de aripă, se înalță din nou în aer spre a-și găsi un loc potrivit pentru mâncare.

Pescărușul, văzând fapta corbului, începu să-i strige:

— Este desgustător ce faci tu! Mâncarea ta mă îngrozește!

Corbul îi răspunse însă liniștit:

— Nu te înspăimânta, amicul meu, fiindcă de când e lumea tot astfel a fost, adică fiecare cu gustul și cu legea lui. Noi suntem sortiți să ne mulțumim cu mortăciuni, iar voi cu ființe vii, cari devin tot mortăciuni în stomacul vostru.

Prelucrare de Radu Petre.

MARILE NOASTRE PREMII

În dorința de a dezvolta spiritul și dragostea de muncă a tineretului nostru, *Universul Copiilor* a hotărât să distribue premii, cu adevărat ispititoare, deslegătorilor de jocuri publicate la pagina distractivă a revistei, începând cu No. 50 (din 5 Decembrie a. c.).

Printre alte valoroase daruri, deslegătorii vor putea primi următoarele obiecte:

1) Un aparat de recepție radiofonic, cu o lampă, prîmind toată Europa în casă, complet montat.

2) Un aparat de recepție, cu galenă, pentru primirea postului București, cu o casă.

3) Un gramofon cu rezonanță anterioară, marca „Polidor“, cu 5 plăci (10 cântece).

4) O lampă de noptieră, cu păpușă și baterie.

5) O lampă cu abat-jour și baterie.

6) O lanternă de buzunar.

7—11) Cinci „portative“ luminoase, cu figurine și baterii ascunse.

Toate aceste 11 premii sunt furnizate de către casa „Politehnica“, S. N. C., strada Smârdan No. 41, București.

12) Un biou, pirogravat în stil național, cu toate obiectele necesare, ca: mapă, călimară, tampon, coupe-papier, etc.

13) O casetă mare, pirogravată în culori.

14) O măsuță turcească, pirogravată.

Toate aceste premii dela punctele 12—14 sunt furnizate dela marea expoziție de obiecte naționale „Marcu“, din bulevardul Elisabeta No. 10, București.

15) Un urs, lucrat din ciocolată, fabrica „Regina Maria“.

16) O statueta, reprezentând un cal cu călăreț, lucrat tot din ciocolată, fabrica „Regina Maria“.

17—26) Zece pachete ciocolată „Urs de Dorna“.

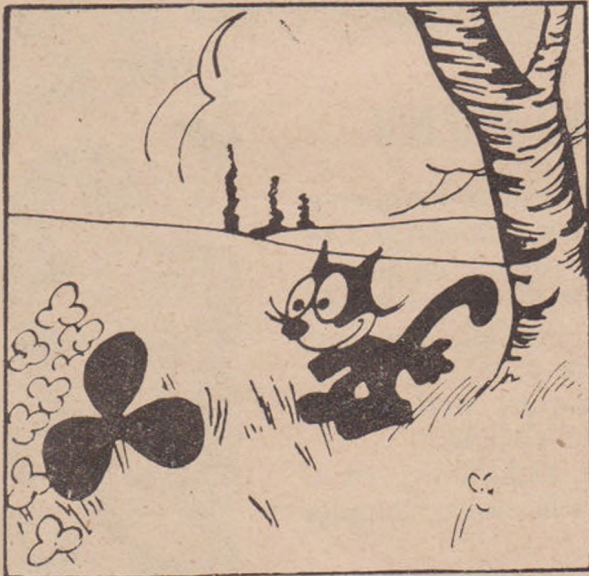
Toate aceste premii dela punctele 15—26 sunt furnizate dela „Bombonieria Palatului“, S. A., București.

Distribuirea, prin tragere la sorți a acestor 26 premii, se va face în luna Ianuarie.

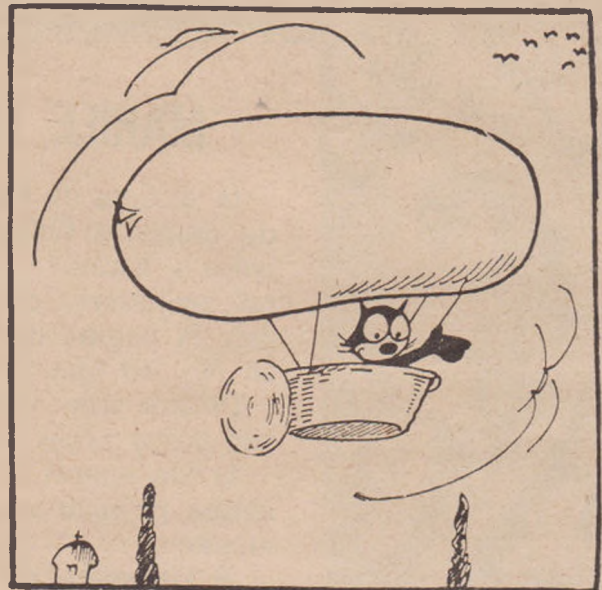
Cititorii noștri vor găsi toate lămuririle în numărul viitor al revistei.

Minunatele isprăvi de călătorie

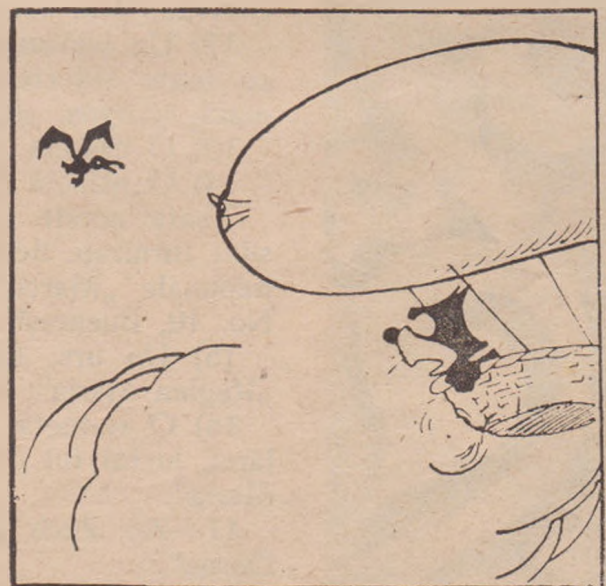
9) Dar elicea îi lipsește,
Însă Muțu nu e prost:
Un trifoi pe câmp zărește
Folosindu-l tot cu rost:

11) Casei sale îi trimite
Un salut familiar,
Și nu uită, pasă-mi-te,
Nici pe domnul măcelar!...

10) „Drumul!... gata!...“ zice dânsul
După ce porni'n văzduh,
Și simți cu dinadinsul
Că plutește ca un duh.

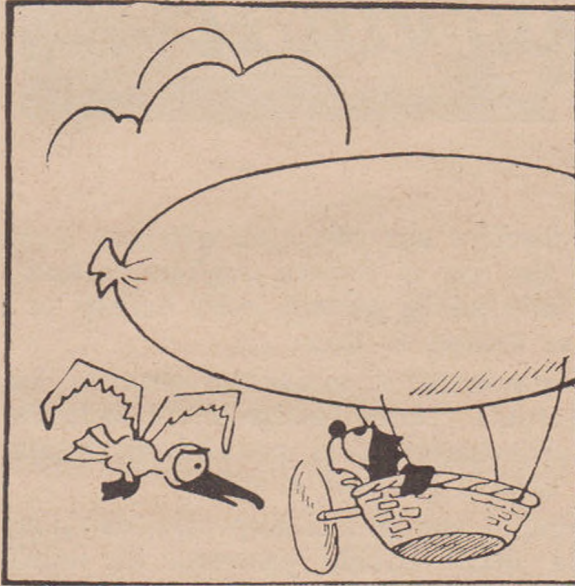

12) De odată se'ngrozește
Căci el vede tam-nesam.
O snamenie, ce crește
Ca strigoiul la un geam.

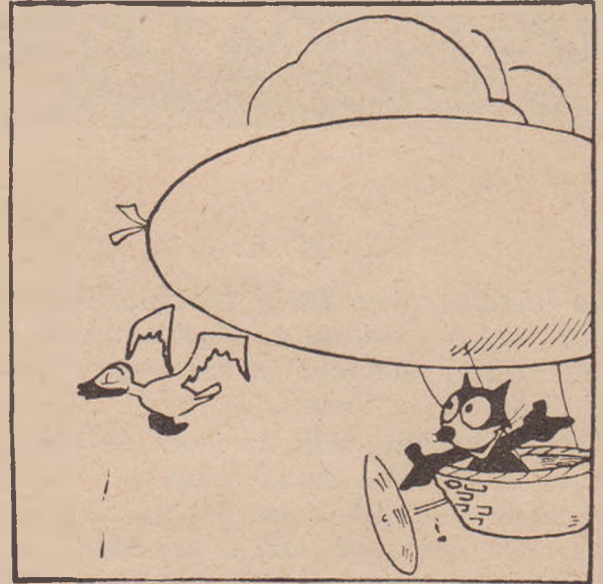

ale lui Mușunache - cel - vestit

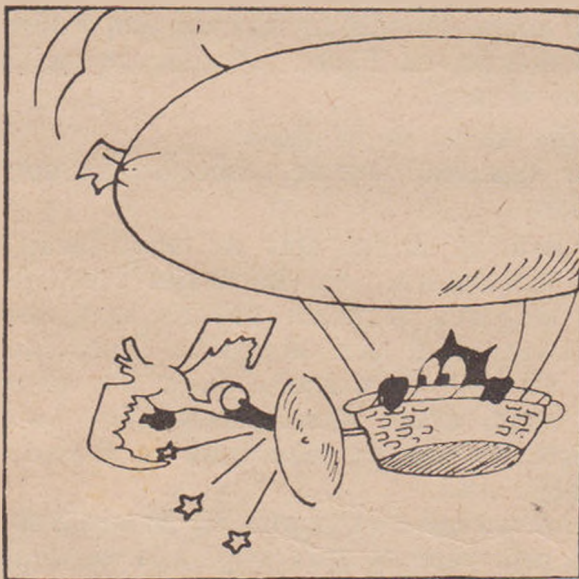
de H. PETRESCU.

13) Și snamenia, cu riscul
Să înfrunte-un crunt război,
Iși înfige strașnic pliscul
In elicea de... trifoi.

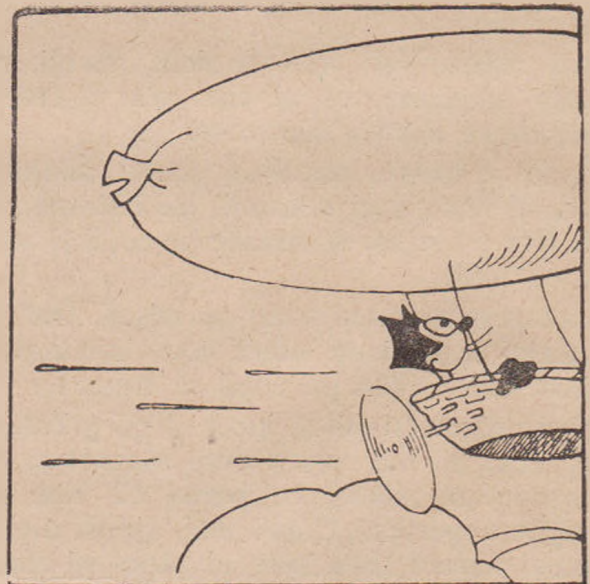

15) „Am scăpat“, pisiu-și zice,
„De-acum tot mai sus mă sui!“
Când deodată dă să pice
Căci zări... ce-am să vă spui:

14) „Vai de pasărea rănită!“
Spune-un vechi proverb arab.
Căci elicea învârtită
Li sfărâmă ciocul slab.

(Va urma)

16) Păsărica mititica
Ce-avusese ciocul frânt,
Se'ntorsese cu mămica
Ce-și luă baia pe pământ.

(Iupă Cor. d. Piccoli)

(Urmare și sfârșit)

III

E o toamnă mohorâtă și ploioasă. Anișoara avea 13 ani și frățiorul ei 4, și amândoi tremurau de frig, îmbrăcați în zdrențe, cu obraji palizi și lihniți de foame.

În odăița scundă, slab luminată de o lumânare, nu erau decât două scaune, o măsuță aproape de fereastră și un pat, în care zăcea mama celor doi copii, cari o priveau cu ochii înlăcrimați.

— Dănuț, mama e bolnavă, știi?

— Da?

— Da, e bolnavă rău... E pe moarte...

Dar frățiorul ei nu înțelegea. Și atunci Anișoara tăcu.

Pe pat zăcea întinsă mama acestor sărmani copii, sub o plapomă ruptă. Ea respira greu și rar; lumânarea îi lumina limpede trăsăturile ei nemișcate și chipul ei galben. Nu vedea și nu auzea nimic.

Copiii stăteau și priveau țintă, tăcuți, cu respirația stăpânită, ca și cum s'ar fi temut să nu turbure liniștea din odaie.

Ușa se deschise, năvălind șuetul vântului de afară și niște pași mărunți, de bătrână, se auziră. Era o vecină. Ii strânse pe copii și apoi tăcură cu toții.

Mama respira greu și nu se mișca. Dar în clipa aceea se auzi un sunet nou, nemărginit de jalnic, care-i făcu pe copii să tresară.

Atunci, mama își mișcă încet și cu greutate buzele, fața ei luă forma unui zâmbet și cu o voce înceată, slabă, ce părea că vine de undeva, de departe: „Copiii mei, co-piii mei!“ îngână ea, privind țintă spre ei. Apoi își căscă ochii și se sfârși.

Cel mic începu să plângă fără să-și dea seama de ce. Surioara lui se apropie tremurând și începu să-l mângâie cu mâinile ei subțiri.

— Aide, fii cu minte, Dănuț... Taci, dormi. O să mă rog lui Dumnezeu și o să ne aducă înapoi pe mama, îi sufla copila la ureche.

Și deschise ușa prin care pătrunse o răbufneală de frig și lucirea argintie a lunii, pe când micuțul își pironia ochii holbați pe ușa care se închise în urma ei.

Și fata merse și merse pe șoseaua lungă, care șerpua printre costișe și văi, ostentind la urcușuri, alunecând la povârnișuri, lăsând în noroi urmele ghetelor ei mari.

În timpul alergării ei disperate, ea nu auzea altceva decât bătăile puternice ale inimii și ecoul strigăturii ei, repetat la fiecare pas: Mamă, mamă!

Totul trăia și grăia în jurul ei: stâncile aveau chipuri de oameni; apele, mii de glasuri; stelele, mii de ochi. Dar ea par' că n'avea nici viață, nici moarte; mergea mereu, nevăzând altceva decât chipul mamei sale, pe care o chema mereu. Și când trecu, repede de tot, fără să privească și fără să respire, pe dinaintea cimitirului, printre pomii înalți și posomorâți, îi apărură deodată în față un om, înfășurat într'o mantie, cu figura obosită, cu privirea ochilor ștearsă.

Fetița nu se înspăimântă.

Era Moartea, care se scoborâse din nou pe pământ.

— Iată, ai strigat atât de mult încât, de acolo, de departe, din împărăția mea, ți-am auzit strigarea și m'am coborât să-ți ascult ruga. Vrei să-ți vezi mama?... Bine, copilul meu. Te voi duce acolo unde n'a pătruns până acum decât numai două ființe tot așa de triste, tot așa de îndurerate ca și tine... în împărăția mea.

Și înfășurând-o în mantia ei, Moartea zbură cu ea prin văzduh, spre împărăția ei, unde și ajunseră...

În fața Anișoarei nu se întindea decât o boltă nemărginită, înstelată, țintuită cu mii și milioane de stele; unele erau mari de tot și sclipeau de lumină, altele erau mai palide, iar altele deabia își mai trimiteau ultimele scântei de lumină.

Fetița privea minunată.

— Iată, privește, îi spuse Moartea; aceasta e împărăția mea... Vezi toată mulțimea aceasta de stele? Fiecare stea e viața unui om... Cele mari de colo sunt ale copiilor noi născuți. Celelalte sunt ale oamenilor... unele mai mari, altele mai mici.

Când se stinge una dintre ele, înseamnă că viața unui om de pe pământ s'a stins... și atunci Dumnezeu mă trimite pe pământ și eu trebuie să iau suflul aceluia om... E trist pentru mine și știu câtă durere aduc oamenilor, dar nu mă pot opune voinței dumnezeiești...

Moartea grăia așa de blând, încât fetița o asculta în tăcere. Apoi, ridicând cu blândețe mâna, o îndreptă spre o stea care deabia se mai zărea și spuse fetiței:

— Privește... Vezi, aceasta e steaua mamei tale... Vezi, s'a stins de mult...

Atunci, fetița isbucni în plâns.

— Moarte, tu ești atât de bună... De ce nu vrei să-mi iei viața mea și să lași viața mamei mele... Pentru frățiorul meu... el e singur... Redă-mi pe mama!...

Dar Moartea se întoarse și îi arătă o stea care lumina puternic.

— Iată, privește... aceasta-i steaua ta... Vezi cât e de puternică, de luminoasă? De ce să mori, deci, tu, copilul meu... Ia te uită ce frumoasă e... Uite cum luminează soarele, cum șipoteste apa, cât e de frumos cerul... și tu ești un copil atât de mic!... Tu trebuie să trăiești, căci așa sunt orânduie legile firii!

Și fetița se lăsă înduplecată și întorcându-se pe pământ, deschise încetisor ușa casei și gă-sindu-l pe Dănuț dormind, îl mângâie cu mâini mici, cu mâini calde, cu mâini bune de mică mamă. De acum va trăi pentru frățiorul ei...

///

CUGETĂRI ALESE

Să nu credem decât pe jumătate din binele care se zice de noi și din răul care se zice de alții.

Petit-Senn.

.. ..

Oamenii cari șovădesc, nu isbutesc în întreprinderile lor.

Napoleon I.

.. ..

Chiar virtutea supără când se prezintă cu maniere respingătoare.

Middleton.

.. ..

Omul comun se poate ușor influența; caracterele mari sunt acelea cari luptă.

A. de Vigny.

Carul cerului

Dar venind pe lume Domnul Hristos și văzând chinurile plugarilor, 'i-a fost milă de ei și i-a învățat cum se face carul. Și a ales dintre dobitoace boii să poarte carul și i-a binecuvântat să fie blânzi și răbdători și să tragă carul și plugul.

Dar din pricină că Hristos a zis să aibă carul cruce, Ovreei și alți păgânii au urgisit carul și-l stricau unde îl găseau la Români. Și cică de frica păgânilor, creștinii și-au apucat lumea în cap și au trăit prin scorburi de copaci și pe sub pământ și așa, cu vremea, au uitat de rânduiala vieții lor.

După ce s'au liniștit păgânii și au eșit creștinii iar la lume, au voit, bieții, să-și facă

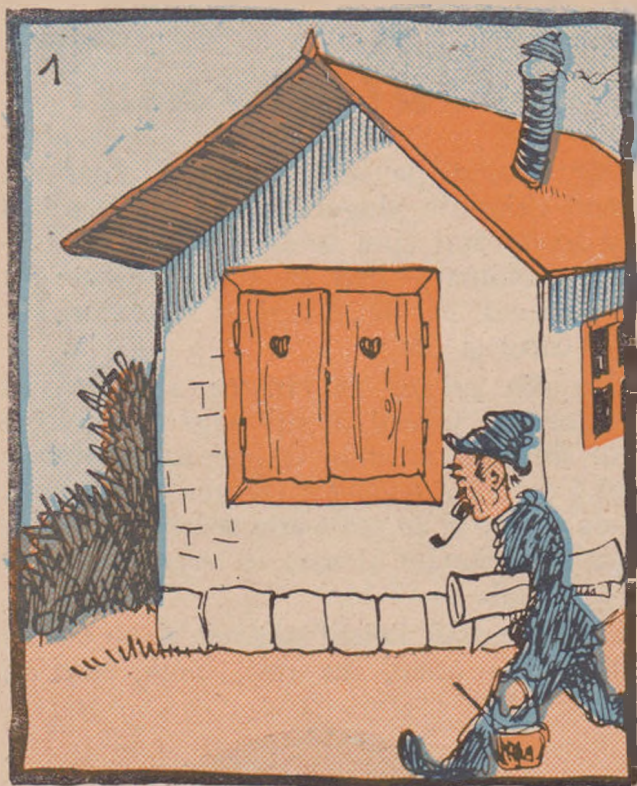
iarăși car, însă n'au putut, căci uitaseră cum era făcut. Și s'au rugat lui Dumnezeu, iar Hristos le-a trimis pe sfântul Petre să le arate din nou cum se face carul. Și ca să nu mai uite iarăși, dacă s'ar fi întâmplat să mai pată creștinii ce-au pățit, sfântul Petre a luat șapte stele și le-a pus pe cer, așa că închipui cu ele carul. Și n'au mai uitat creștinii cum se face carul, căci se uitau mereu la carul de pe cer. Și a făcut Dumnezeu așa, că toate stelele din lume răsar și asfințesc, iar câte se văd vara, nu se văd iarna, iar cele de iarnă nu se văd vara, singur carul de pe cer nu asfințește cât e lumea și se vede și iarna și vara, numai cât se lasă mai jos pe cer, ca să fie văzut mai bine de creștinii cari vor fi trăind departe spre miazănoapte, și se sue mai sus pe cer, ca să-l vadă mai bine cei dela miazăzi. Dar de pe cer nu lipsește niciodată.

Iar Ovreei, Turcii și Tătarii nu cred în cruce și fiindcă nu se poate car fără de cruce, ei până în ziua de astăzi nici nu ară și nici nu știu să mâie boii și carul.

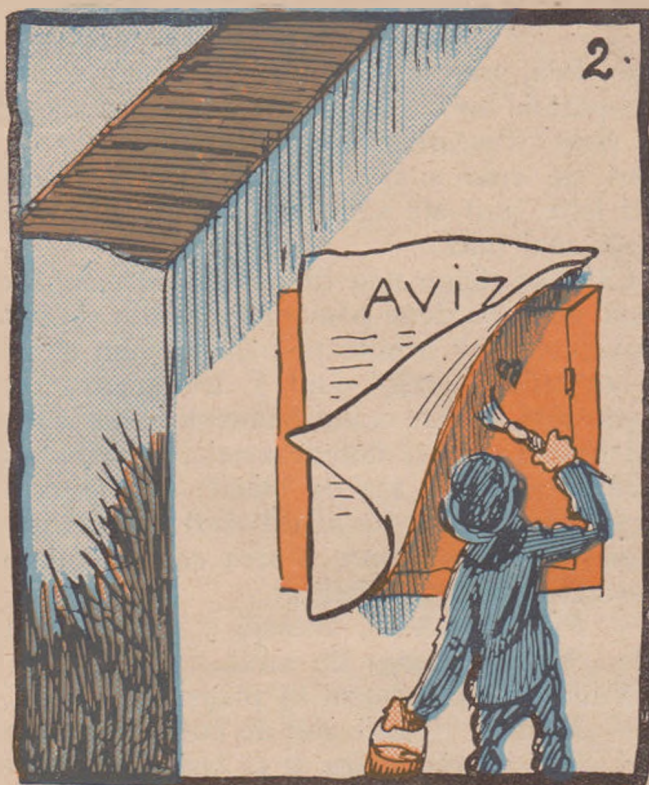
G. Goșbuc.

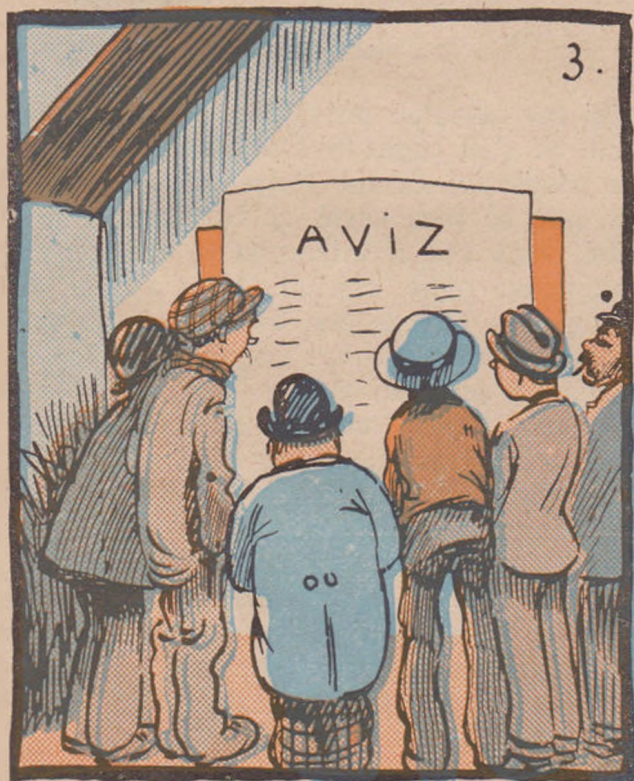
MINUNILE UNUI AFIȘ

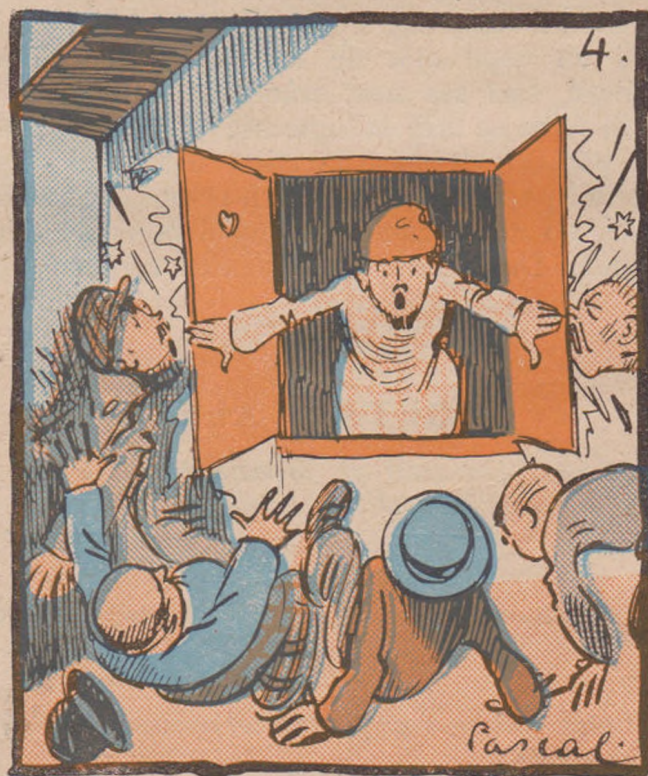
Afișescu se grăbește,
El aleargă și lipește
Pe la case, pe furiș,
Un faimos și lung afiș.

Până 'n zori, de dimineață,
Pe când nimeni nu-i de față,
El trânteste — ca plocon —
Un afiș, pe un oblon.

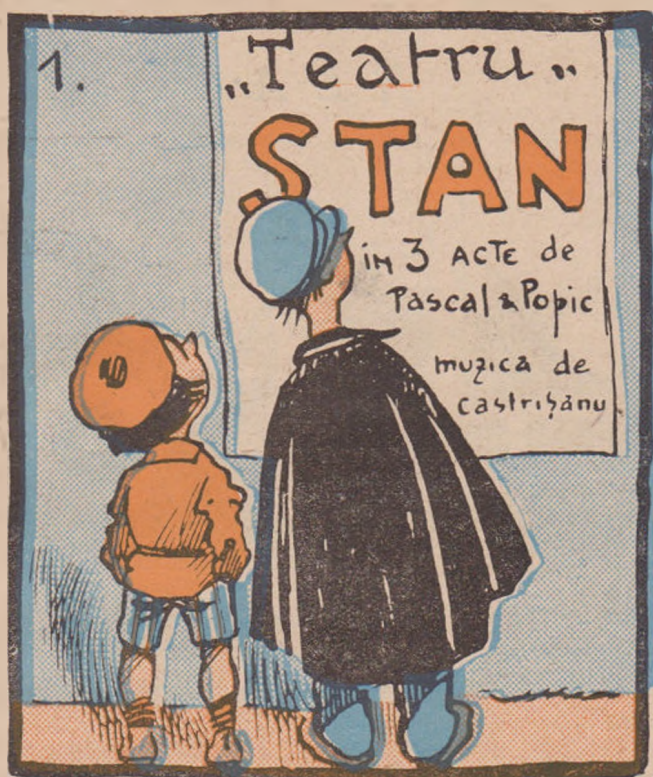
Lumea trece, se oprește,
Cu atenție citește,
Și din ce în ce s'adună
Ca să afle vestea bună.

Însă, iată, gazda noastră
Își deschide-a sa fereastră;
Iar oblonul, jos în stradă,
I-a trântit pe toți grămadă!

Copiii până la șapte ani nu sunt admiși la spectacole

Mare vâlvă 'n Capitală
Căci s'anunță 'n marea sală
Piesa „Stan“, o comedie
Ce stârnește veselie.

Jean și Lică țin să vadă
Piesa afișată 'n stradă;
Însă dâșii — din păcate —
Nu-s primiți, căci n'au etate.

Vrând să scape de-astă ghină,
Se servesc de pelerină:
Unul pe-altul ia 'n spinare,
Ca să pară un om mare.

Controlorul se înclină
La faimoasa pelerină;
Iară Jean, purtând pe Lică,
Intră 'n teatru fără frică!...

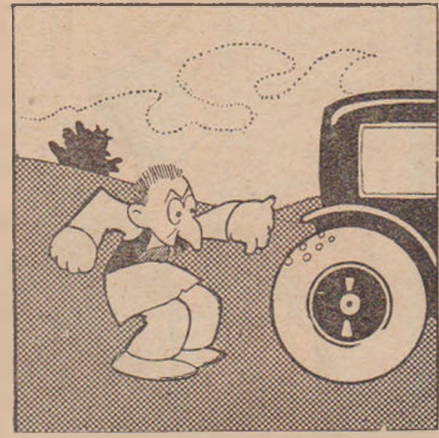
N E A T Ă Ş I

Neață — consătean cu Uică, —
Foarte lacom, dar lihnit,
Întâlnind o biată puică
Prin dovleac ce i-a trăsniț?

— „Hai să fac o bună treabă
„Și să-mi stâmpăr foamea mea,
„Să mănânc friptură 'n grabă
„Fără muncă pentru ea!..“

Neață-atunci pe roți răsfiră
Boabe multe de porumb,
Cari strașnic se lipiră
Ca și cum ar fi de plumb...

M I - E D O R D E T I N E M A M Ă

Scrisoarea unui copil care se va întoarce la cămin

Și-aruncă noaptea vâlul iarăș
Peste 'nvrăjbirile de veacuri,
Și ceru-aprinde candelabre
De stele — sus și 'n fund de lacuri.

Ca o mărgea de-argint se urcă
Din pragul zării luna plină,
Și 'ntreaga boltă e-o cupolă
De-albastru clar și de lumină.

Și liniștea din juru-mi, nu e
Măcar de-o frunză sfâșiată;
Selene*) tot mai sus se sue,
Și toate dorm, ca niciodată!...

... Eu însă, mamă, stau de veghe
Și mă gândesc la tine-acum:
Te văd în pragul casei noastre
Scrutând cu ochii lungul drum,

Pe care eu — c'un dor de ducă
In inima-mi înflăcărată —
Pornii atunci — îs ani de zile —
In lumea ce-o credeam curată.

... Și era toamnă: vântul rece
Smulgea din ramuri moarte foi
Și le-arunca de-avalma 'n ceață
Sau, crunt, le îngropa 'n noroi.

Cocorii 'n șir, cu țipăt jalnic,
Se împlântau în gol de zare,
Și totul era trist, măicuță,
In toamna aceea 'n înserare...

... Și când — urcat pe vârful culmii
Ce străjuește casa noastră
Cu doi salcâmi în poarta mică
Și flori de nalbă la fereastră —

Mă mai uitai în urmă-odată
Să prind în ochi-mi toate cele,
O, mamă dragă, grea povară
Simții în gândurile mele.

Și-un glas lăuntric deodată
Șoptitu-mi-a cu grea putere:
— „De ce te duci și-ți lași măicuța
Lipsită de-orice mângâiere?..“

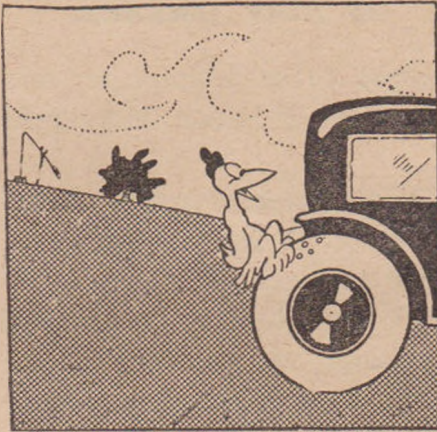
Și te văzui în pragul porții
Mai gârbovită de nevoi,
Cu părul alb, prin care vântul
Svârlea năvalnic pumni de foi;

De-alungu-obrajilor tăi palizi
Șiraguri lungi de lacrimi multe
Alunecau; — plângeai pe-acela
Ce nu voia să te asculte

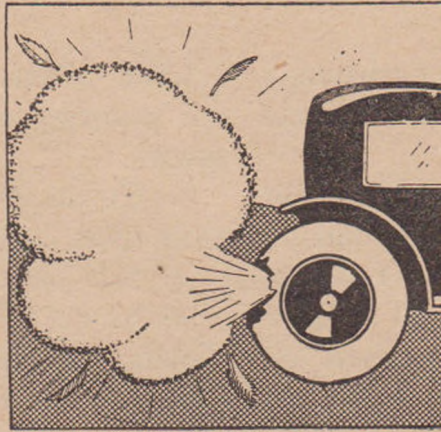
*) Numele grecesc al lunii.

GĂINA GRASĂ

*Puica iute se grăbește
Către roata dinapoi,
Și cu poftă ciugulește
Boabe dulci de păpuși...*

*Dar de-odată, bum!... plesnește
Cauciucul ciugulit,
Și așa se jumulește
Biata puică ce-a murit.*

*După numai 5 minute
La un foc nu prea mareț,
Neață 'și vede gata iute
Fripturica lui de preț...*

(d. Cor del Picoll)

Și să rămâe lângă tine:
— „Căci cine știe cât amar
„De ani și zile o să treacă
„Pân' să te văd acasă iar?!“

„Și cine știe câte zile
„Voiu mai avea, copilul meu!?!...
„Să te-ocrotească de acuma
„Prea-Milostivul Dumnezeu!...“

Și-atunci, pe culme, deodată
Ingenunchiai, cu glasul frânt,
Și sărutai, iubită mamă,
Plângând, iubitul meu pământ.

Și, fluturând batista-mi tristă,
In lumea largă m'am tot dus...
Și câte zile, nopți, de-arândul
De-atunci s'au tors pe-al vremii fus!...

... Azi, mamă dragă, de aicea
Din depărtare 'ți scriu, pe gânduri,
— Cu slove triste și mărunte —
Aceste 'nvălmășite rânduri.

Să știi și tu: c' aici departe
Sunt singur și mi-i dor de tine,
Că plâng amar pe-această carte
Ce-o scriu sub focul lunei pline.

Pavel Nedelcu.

CEI DOI VÂNĂTORI

Un Român cam mucalit
Și un Rus, au fost pornit
In spre câmp, după vânat;
Iar spre seară, s'a 'ntâmpnat
Că vânaseră ei, doară,
O prepeliță și-o cioară!
— „Impărțeala este grea.
Cum vom face? Partea mea
Care e? Prost vânat!“
Zise Rusul supărat...
Dar Românul mucalit,
Cam într'astfel i-a grăit:
— „Socoteala e ușoară:
Eu iau **prepețița**, iară
Tu iei **ciopara**, măi vecine.
Dimpotrivă, de vrei, bine:
Tu iei **ciopara**, iară **mie**,
Prepețița o să-mi vie!
Și Rusul, nedumerit
Că prea iute i-a vorbit,
Zise: — „Bine te-ai gândit,
Cu dreptate ai vorbit,
Nici că se putea mai bine,
Dă-mi, dar, ce mi se cuvine!“

Z. George Buruiană.

CIORAPII URIAȘULUI

de JUAN JIMENEZ.

Marele șambelan al curții regelui Barbălungă era foarte roșu și speriat când intră în sala tronului.

— Priviți, Maiestate! Priviți ceea ce am găsit la poarta palatului! strigă el, arătându-i un pachet mare, învăluit în hârtie groasă și care conținea o veche pereche de ciorapi de lână de doi metri lungime fiecare, un ghem de lână cenușie, mai mare decât o minge de jucat Foot-Ball și o scrisoare care cuprindea următoarele:

Regelui Barbălungă

«Uriașul Caraquemada vă face cunoscut prin prezenta, că dorește altă pereche de ciorapi, ca cea pe care v'am trimis-o. Dacă nu vor fi duși mâine de dimineață la castelul său, va lua vitele regelui și, pe deasupra, va mai strica semănăturile».

Caraquemada.

Când regele isprăvi de cetit scrisoarea, începu să tremure de frică, pentru că uriașul Caraquemada era foarte rău și nu de puține ori cauzase pagube însemnate regatului său.

— Chemați pe cele trei prințese, porunci el; trebuie ca să fie împlețiți foarte repede ciorapii uriașului.

Cele trei fiice ale regelui erau foarte frumoase. Margareta, cea mai mare, era înaltă și oacheșă, însă era foarte îngâmfată. Gardenia, cea de a doua, avea ochi albaștri și părul castaniu! era atât de rea, încât toți aveau frică de ea. Dar a treia prințesă, Violeta, era atât de bună încât toți o iubeau.

— Pentru ce ne-ai chemat, iubite tată? ziseră cele trei prințese, când veniră la chemarea tatălui.

Când afluă despre ce se întâmplase, cele trei prințese se speriară. Prințesa Margareta spuse:

— Eu nu voiu împleti ciorapi pentru obraznicul uriaș. Atâta lipsea. Și ieși din sală.

— Nici eu! spuse prințesa Gardenia.

— Să nu te temi, iubite tată, spuse prințesa Violeta, surâzând regelui; eu voiu face tot posibilul ca să-i fac. Și, după ce sărută pe frunte pe tatăl său, luă ghemul și ciorapii și merse spre camera ei de lucru.

Dar cu toate că se pricepea la împletit, nu știa cum să înceapă ciorapii uriașului.

— Unde voiu găsi cârlige așa de lungi pentru ca să împletesc ciorapi așa de mari?

Atunci își aduse aminte de o veche carte de științe magice, care era în biblioteca regelui. Imediat a luat cartea și începu să caute. Deodată îi atrase atențiunea următorul rând:

«Cum se pot mări lucrurile: Inchide ochii și pune degetul cel mic pe obiectele cari trebuiesc mărite și gândește-te la prima floare pe care ai văzut-o în primăvară».

«Minunat! exclamă prințesa, luând două cârlige de lemn. Puse pe ele degetul său cel mic. Acum voiu închide ochii și mă voiu gândi la o roză, pentru că a fost prima floare pe care am văzut-o în primăvară».

Deodată cârligele începură să crească până când ajunseră la mărimea care era necesară.

Cum începu să împletească, degetele păreau că zburau și în mai puțin de două ceasuri ciorapii erau gata, cu toate că aveau doi metri lungime fiecare.

«Le voiu duce astăseară la castel», își spuse.

Dar când să strângă ciorapii, își aduse aminte și de ceilalți, trimiși ca model, și numaidecât îi repară și făcu un pachet la un loc cu cei noi, apoi ieși din palat, îndreptându-se spre castelul uriașului. A trebuit să-și adune toate puterile ca să îndrăznească să bată în marea poartă a castelului.

Repede, uriașul, care era înalt cât un stâlp de telegraf, ieși afară. Prințesa, de frică, nu știa ce să facă, dar își veni în fire și spuse:

— Aici vă aduc, domnule, ciorapii cari i-am împletit pentru d-voastră și vă rog să fiți foarte bun cu tatăl meu. O să fiți bun, nu e așa?

Nimeni, niciodată, nu se adresase uriașului așa de dulce și cu atâta nevinovăție, astfel încât Caraquemada, pe când se uita la ciorapi, spuse, cu vocea răgușită de emoție:

— Foarte mulțumesc, frumoasă prințesă. Dar... dumneata nu ai frică de mine?

Prințesa Violeta, surâzând, spuse:

— Oh! Nu! Acum, că v'am văzut, nu mi-e frică.

Dar, înainte ca uriașul să fi răspuns, prințesa se întoarse și fugi, sărind la vale către palat, unde regele Barbălungă o primi cu mare bucurie.

După această întâmplare, uriașul Caraquemada nu mai fu așa de rău și se făcu așa de bun încât ajută lumea, în loc s'o sperie.

Și am auzit zicând că a păstrat ciorapii împlețiți de prințesă într'un dulap de sticlă, ca amintire a vitejiei soartei sale și a bunătății frumoasei și încântătoare Violeta.

Tradusă de Emil Baltă din limba spaniolă, după *Las medias del Gigante*, de Juan Jimenez.

Proverbe

Poartă-te după cum vorbești și vorbește după cum gândești,

Lavater.

.. ..

Trebuie să merităm laudele, nu să fugim de ele.

Fenelon.

.. ..

În orice lucru trebuie considerat sfârșitul.

La Fontaine.

.. ..

Omul nu poate gândi îndestul de bine despre om.

Kant.

ION BATISTE POQUELIN-MOLIERE

Părintele comediei franceze, născut la 15 Ianuarie 1622 la Paris, mort în Februarie 1673. Actor și autor, totodată, a îmbogățit scena franceză cu comedii, cari sunt capod'opere. Cele mai bune sunt: *Mizantropul*, *Tartufe*, *Avarul*, *Bolnavul inchipuit*, *Burghezul gentilom*, etc.

CHARLES DICKENS

Romancier ilustru, englez, născut la 7 Februarie 1812, mort la 9 Iunie 1870. S'a născut sărac și nu a primit nici o instrucție; singur și-a făcut educația. A descris în mod superior moravurile popoului londonez. Principalul său roman: *David Copperfield*, care e, mai mult sau mai puțin, autobiografia sa.

RUDOLF TAPFFER

Născut la 31 Ianuarie 1799 la Geneva, mort la 8 Iunie 1846. La începutul vieții sale fu pictor ca tatăl său, apoi ajunse profesor și scriitor distins. Humorist isteț, e cunoscut, mai cu seamă, prin *Nuvelele Genezeze* și prin *Călătoriile în zig-zag*, foarte frumos ilustrate de el însuși.

H. M. STANLEY

Născut la 28 Ianuarie 1841 la Londra, mort la 10 Mai 1904. Unul din cei mai celebri exploratori ai Africii. Mai întâi fu matelot, apoi soldat și jurnalist, celebru prin descoperirile sale în Africa; a deschis o cale fluvială de mai bine de 4.000 kilometri. Cartea sa: *Cum am găsit pe Livingston făcu mare senzație*.

FRANCISC SCHUBERT

Compozitor ilustru, născut la 31 Ianuarie 1797 la Viena, mort la 19 Noembrie 1829. A murit tânăr și, cu toate astea, opera sa e considerabilă în toate domeniile muzicii. Si-a popularizat numele prin romanțele sale. Ca și bucățile pentru pian, ele plac prin melodiile lor strălucitoare și vesele.

EGIDE TSCHUDI

Părintele istoriei naționale franceze, născut la 5 Februarie 1505 la Glaris, mort la 29 Februarie 1572. Principalele sale opere istorice sunt: *Galia Comata și Cronicele Elvețiane*; această lucrare fu mult timp unul din izvoarele Istoriei Elvețiane, a căror origini legendare sunt ramatizate cu artă.

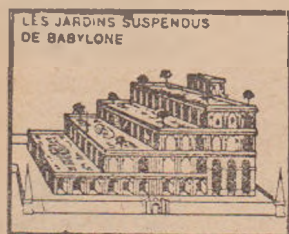

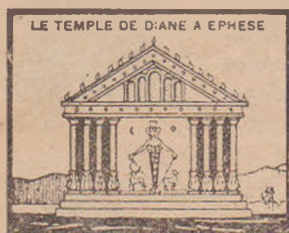
CELE ȘAPTE MINUNI ALE ANTICHITĂȚII

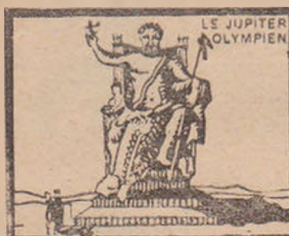
Piramidele Egiptene.

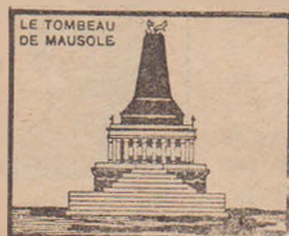
Grădinile suspendate ale reginei Semiramida din Babylon.

Templul zeiței Diana din Ephes.

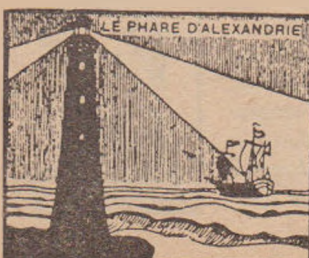
Statuia lui Jupiter Olimpianul.

Mormântul lui Mausolus.

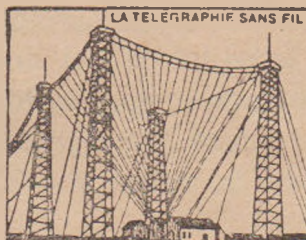
Colosul din insulele Rhodos.

Farul din Alexandria.

Cele șapte minuni ale antichității au fost capodopere de sculptură și arhitectură. Până în zilele noastre n'au mai rămas decât Piramidele din Egipt.

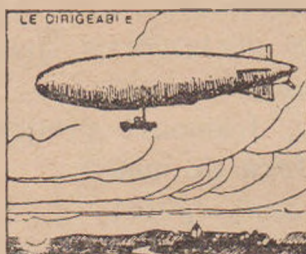
CELE ȘAPTE MINUNI ALE LUMEI DE AZI

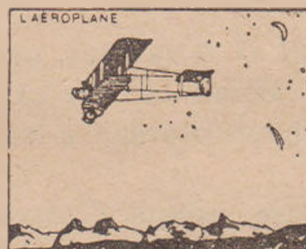
Telegrafia fără fir.

Canalul de Panama.

Dirijabilul.

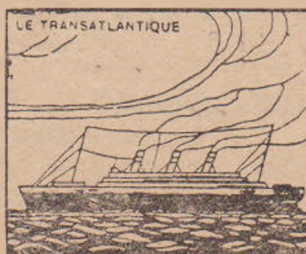
Aeroplanul.

Radiumul (1 gram de sare de radium costă 300.000 franci).

Cinematograful.

Transatlanticul.

Cele șapte minuni ale lumii de azi sunt minunile științei și tehnicii. Să fim recunoscători aceluia care au îndulcit soarta omenirii, grație muncii lor și descoperirilor lor.

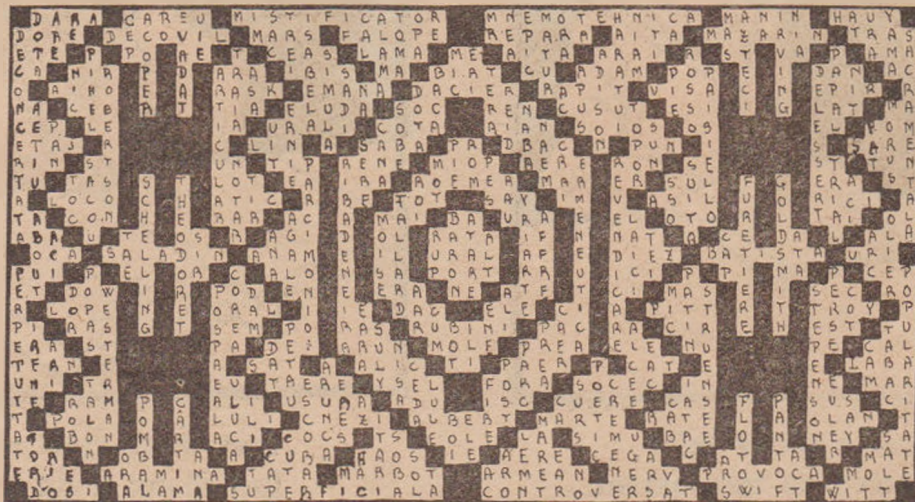

DISTRACȚII INSTRUCTIVE

Jocurile premiate

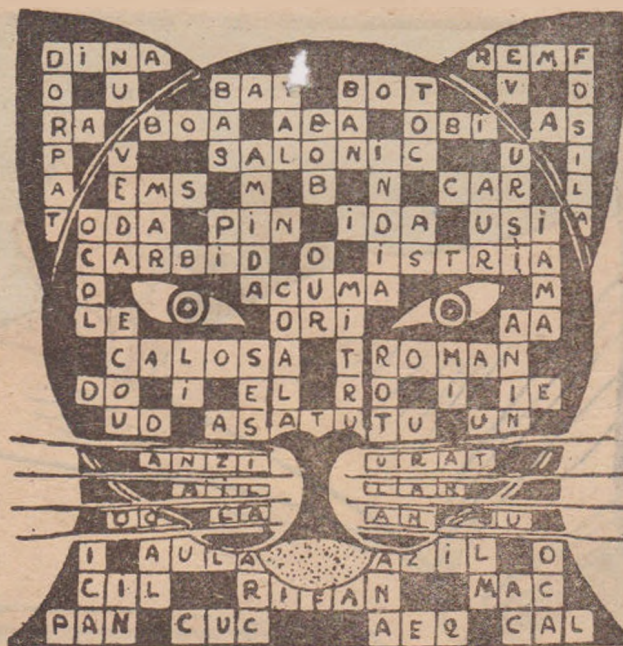
PREMIUL I-iu

Covor (motiv românesc), de *Mircea I. Vasilescu*.

PREMIUL AL II-lea

Pisica, de *Lizi E. Galia*.

PREMIUL AL III-lea

Anagramă, de *Corneliu Chelaru*.

Direct de mă cilifi
Papă o să găsiți;
De mă inversați
O să aflați

Un lexicograf,
Și vă 'ncredințez
Că-i de neam francez.

(Leon-Noel).

Au luat parte la concursul „Unchiul Niță“: Adârov Gheorghe, Dorel Simionescu, Nicolae Lolescu, Virgil Grigoriu, Vasile Turculescu, P. Rădulescu, Aurel Moldovanu, Al. Costăchescu, Remus Onoè, Ivan N. Alexandru, R. Rădulescu, Agapiu Mircea, Aneta și Corina Iurașcu, Constantin M. Economu, Chiril Părvulescu, Vasile I. Stoican, Buru Elefterie, Moscovici Puiu, I. Furnică, Vasile Roșcan, Gh. I. Niculescu, Nicolae T. Nicolae, C. Gh. Săndulescu, I. Munteanu, Valentin Tomescu, Ionel Șinaer, Alexandru Negulescu, Israel Ghingold, Petru N. Alexa, George Preoteșcu, Cristofor Pirus, Lică Bratoloveanu, C. Dragomirescu, Melanya Gabriela Stracke, Gheorghe Nicolescu, Nicolae Gănciulescu, Milo Petroveanu, Ilie Nicolescu, Radu Ciaușu, Altbnc Leonard, D. Goldștein, Ventura Alexandru, Napoleon Constautinescu, Jacques Penchas, W. Blumenfeld, Al. Berbier, Alex. Popescu, Gh. Ioanid, Radu Gheorghiu, C. Petrescu, C. Popescu, N. Theodorescu, Ion Ionescu, Aurel Pințea, Tudor Adriani, Horowitz Maior, N. Georgescu, Lenuța Theodorescu, Elvira Paraschivescu, Olteanu Eleonora, Dodo Al-gazi, Almosnino Lily, Vasile și Valerica Vasilescu.

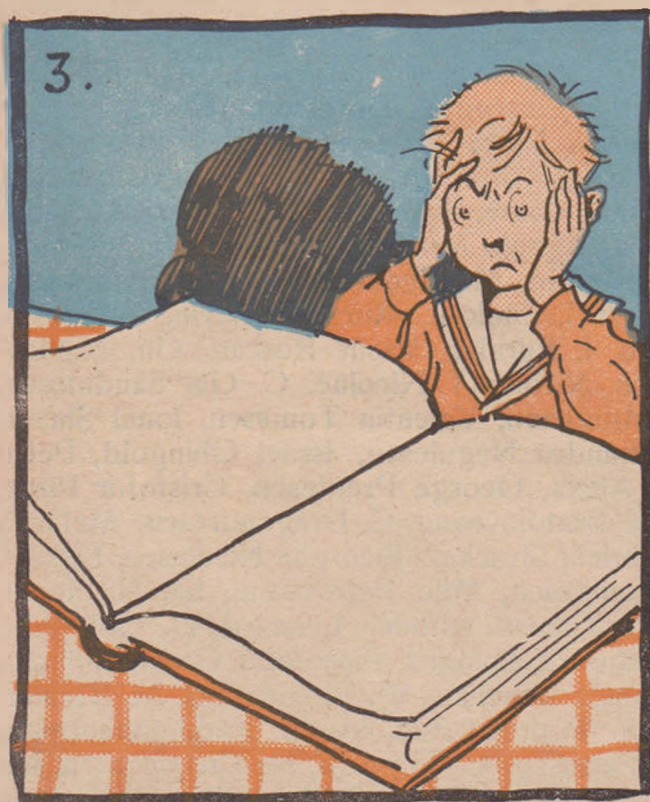
Sensul la învățătură sau transformarea unei cărți de școală

La 'nceput e cartea mică
Cât un smeu cu transperant...
(Nu e greu, la o adică,
Să devii și tu savant!...)

Insă după cinci minute
Lui Matei ii dă de hac:
Cartea crește pe nevrute
Ca 'n cuptor un... cozonac!

După alte cinci minute
Cartea crește și mai și,
Crește mare, crește iute,
Par' că nu s'ar mai sfârși

După-un sfert de oră însă,
Vai de bietul mic savant...
(Păr sbârlit și față plânsă)
Cartea e... un elefant!